

2. Treba li članak 2., članak 6. stavke 1. i 3. te članak 19. stavak 1. drugi podstavak UEU-a u vezi s člankom 47. Povelje i člankom 267. UFEU-a tumačiti na način da im se protivi primjena odredbi nacionalnog prava kao što su članak 29. stavci 2. i 3., članak 26. stavak 3. te članak 72. stavci 1., 2. i 3. Zakona o Vrhovnom sudu od 8. prosinca 2017. (pročišćeni tekst: Dz. U. 2021., poz. 154), u okolnostima kad te odredbe zabranjuju, pod prijetnjom stegovne sankcije u vidu razrješenja s dužnosti, da Sąd Najwyższy (Vrhovni sud) utvrđuje ili ocjenjuje zakonitost imenovanja sudaca ili ovlasti koje proizlaze iz tog imenovanja za izvršavanje zadaća iz područja pravosuđa i meritorno ocjenjivanje zahtjeva za izuzeće sudaca na temelju tih razloga, pod pretpostavkom da je ta zabrana opravdana s obzirom na dužnost Unije da poštuje ustavne posebnosti država članica?
3. Treba li članak 2. te članak 4. stavke 2. i 3. UEU-a u vezi s člankom 19. UEU-a i člankom 267. UFEU-a tumačiti na način da ocjeni neovisnosti i samostalnosti suda i ispitivanju je li riječ o zakonom ustanovljenom sudu u smislu prava Europske unije, ne može štetiti to što postoji presuda ustavnog suda države članice (Trybunał Konstytucyjny (Ustavni sud, Poljska)) u kojoj je utvrđeno da nisu u skladu s Ustavom Republike P[oljske] odluke nacionalnog suda zadnjeg stupnja (Sąda Najwyższego (Vrhovni sud)), imajući pritom u vidu da je odluka Sąda Najwyższego (Vrhovni sud) donesena radi izvršenja presude Suda Europske unije, [da] odredbe Ustava Republike Poljske i važeći zakoni (odredbe nacionalnog prava) ne priznaju ustavnom sudu (Trybunału Konstytucyjny (Ustavni sud)) nadležnost za nadzor nad sudskim odlukama, uključujući i odluke donesene na temelju članka 83. Zakona o Vrhovnom sudu od 8. prosinca 2017. (pročišćeni tekst: Dz. U. 2021., poz. 154) kojima se rješavaju razlike u tumačenju pravnih odredbi, kao i da Trybunał Konstytucyjny (Ustavni sud) zbog trenutačnog načina njegova formiranja nije zakonom ustanovljeni sud u smislu članka 6. stavka 1. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda (Dz. U. 1993., br. 61, poz. 284 s izmjenama)?

**Zahtjev za prethodnu odluku koji je 24. listopada 2022. uputio Landgerichts Berlin (Njemačka) –
kazneni postupak protiv M.N.**

(Predmet C-670/22)

(2023/C 35/37)

Jezik postupka: njemački

Sud koji je uputio zahtjev

Landgericht Berlin

Stranka u kaznenom postupku

M.N.

Prethodna pitanja

1. Tumačenje obilježja „tijelo izdavatelj” u smislu članka 6. stavka 1. u vezi s člankom 2. točkom (c) Direktive 2014/41 ⁽¹⁾:
 - a) Treba li Europski istražni nalog (u daljnjem tekstu: EIN) za pribavljanje dokaza, koji već postoje u državi izvršiteljici (u ovom slučaju: Francuska), izdati sudac ako je u skladu s pravom države izdavateljice (u ovom slučaju: Njemačka) odnosno prikupljanje dokaza u sličnom domaćem slučaju trebao odrediti sudac?
 - b) Primjenjuje li se to podredno barem u slučaju kad je država izvršiteljica provela odnosnu mjeru na državnom području države izdavateljice s ciljem da se prikupljeni podaci zatim stave na raspolaganje zainteresiranim istražnim tijelima u državi izdavateljici u svrhu kaznenog progona?

- c) Treba li EIN za pribavljanje dokaza uvijek izdati sudac (ili neovisno tijelo koje nije nadležno za provođenje kaznene istrage), neovisno o nacionalnim pravilima o nadležnosti države izdavateljice, kad mjera podrazumijeva ozbiljna zadiranja u važna temeljna prava?

2. Tumačenje članka 6. stavka 1. točke (a) Direktive 2014/41:

- a) Protivi li se članku 6. stavku 1. točki (a) Direktive 2014/41 EIN izdan u svrhu prosljeđivanja podataka koji već postoje u državi izvršiteljici (Francuska) i koji su prikupljeni u okviru presretanja telekomunikacija, a osobito podataka o prometu i lokaciji te zapisâ o sadržajima komunikacija, ako je presretanje koje je izvršila država izvršiteljica obuhvaćalo sve korisnike određenog komunikacijskog priključka, ako se EIN-om traži prosljeđivanje podataka sa svih priključaka koji su se koristili na državnom području države izdavateljice te ako ni prilikom određivanja i provedbe mjere presretanja ni prilikom izdavanja EIN-a nisu postojale konkretne indicije da su ti pojedinačni korisnici počinili teška kaznena djela?
- b) Protivi li se članku 6. stavku 1. točki (a) Direktive 2014/41 takav EIN ako se ne može provjeriti integritet podataka prikupljenih na temelju mjere presretanja zbog toga što tijela u državi izvršiteljici u potpunosti čuvaju tajnost podataka?

3. Tumačenje članka 6. stavka 1. točke (b) Direktive 2014/41:

- a) Protivi li se članku 6. stavku 1. točki (b) Direktive 2014/41 EIN izdan u svrhu prosljeđivanja podataka o telekomunikacijama koji već postoje u državi izvršiteljici (Francuska) ako je mjera presretanja koju je provela država izvršiteljica i na kojoj se temelji prikupljanje podataka nedopuštena u skladu s pravom države izdavateljice (Njemačka) u sličnom domaćem slučaju?
- b) Podredno: vrijedi li to u svakom slučaju ako je država izvršiteljica izvršila presretanje na državnom području države izdavateljice u interesu te države?

4. Tumačenje članka 31. stavaka 1. i 3. Direktive 2014/41:

- a) Predstavlja li mjera prikupljanja podataka o prometu, lokaciji i komunikacijama internetskog pružatelja komunikacijskih usluga, koja je povezana s prikrivenim pristupom terminalnim uređajima, presretanje telekomunikacija u smislu članka 31. Direktive 2014/41?
- b) Treba li obavješćivanje u skladu s člankom 31. stavkom 1. Direktive 2014/41 uvijek biti upućeno sucu ili to vrijedi barem u slučaju kad mjeru koju je namjeravala provesti država koja presreće (Francuska) u skladu s pravom obaviještene države (Njemačka) u sličnom domaćem slučaju može odrediti samo sudac?
- c) Ako je svrha članka 31. Direktive 2014/41 i zaštita pojedinačnih prava korisnika telekomunikacijskih usluga o kojima je riječ, obuhvaća li ta zaštita i korištenje podataka u svrhu kaznenog progona u obaviještenoj državi (Njemačka) i treba li tu svrhu eventualno zaštititi jednako kao i drugu svrhu tog članka, odnosno suverenost obaviještene države članice?

5. Pravne posljedice pribavljanja dokaza koje se protivi pravu Unije

- a) Može li u slučaju pribavljanja dokaza na temelju EIN-a koji se protivi pravu Unije iz načela djelotvornosti prava Unije izravno proizaći zabrana korištenja dokaza?
- b) Dovodi li načelo ekvivalentnosti iz prava Unije, u slučaju pribavljanja dokaza na temelju EIN-a koji se protivi pravu Unije, do zabrane korištenja dokaza ako se mjera na kojoj se temeljilo prikupljanje dokaza u državi izvršiteljici ne može odrediti u sličnom domaćem slučaju u državi izdavateljici te se dokazi prikupljeni na temelju takve nezakonite nacionalne mjere ne mogu koristiti u skladu s pravom države izdavateljice?

- c) Protivi li se pravu Unije, a osobito načelu djelotvornosti, ako se korištenje dokaza u kaznenom postupku, čije se pribavljanje protivilo pravu Unije upravo zbog nepostojanja sumnje o počinjenju kaznenog djela, u okviru odvagivanja interesa opravdava težinom djela koja su prvi put otkrivena prilikom ocjene dokaza?
- d) Podredno: proizlazi li iz prava Unije, a osobito iz načela djelotvornosti, da povrede prava Unije počinjene prilikom pribavljanja dokaza u nacionalnom kaznenom postupku ne smiju ostati bez ikakvih posljedica ni u slučaju teških kaznenih djela i treba li ih stoga uzeti u obzir u korist okrivljenika barem na razini ocjene dokazâ ili određivanja kazne?

(¹) Direktiva Europskog parlamenta i Vijeća od 3. travnja 2014. o Europskom istražnom nalogu u kaznenim stvarima (SL 2014., L 130, str. 1.)

Zahtjev za prethodnu odluku koji je 2. studenoga 2022. uputio Sąd Rejonowy Katowice – Wschód w Katowicach (Poljska) – Przedsiębiorstwo Produkcyjno – Handlowo – Usługowe A./P. S.A.

(Predmet C-677/22)

(2023/C 35/38)

Jezik postupka: poljski

Sud koji je uputio zahtjev

Sąd Rejonowy Katowice – Wschód w Katowicach

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: Przedsiębiorstwo Produkcyjno – Handlowo – Usługowe A.

Tuženik: P. S.A.

Prethodno pitanje

Treba li članak 3. stavak 5. Direktive 2011/7/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 16. veljače 2011. o borbi protiv kašnjenja u plaćanju u poslovnim transakcijama (preinačena verzija) (¹) tumačiti na način da se razdoblje plaćanja koje su poduzetnici izričito ugovorili, a koje je dulje od 60 kalendarskih dana, može odnositi samo na ugovore u kojima ugovorne odredbe nije formulirala isključivo jedna od ugovornih strana?

(¹) SL 2011., L 48, str. 1. (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 17. svezak 2. str. 200.)

Zahtjev za prethodnu odluku koji je 3. listopada 2022. uputio Sąd Rejonowy dla Krakowa – Podgórze w Krakowie (Poljska) – Profi Credit Polska S.A. przeciwko G.N.

(Predmet C-678/22)

(2023/C 35/39)

Jezik postupka: poljski

Sud koji je uputio zahtjev

Sąd Rejonowy dla Krakowa – Podgórze w Krakowie

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: Profi Credit Polska S.A.

Tuženik: G.N.